DOMSTOLENS KENDELSE (Femte Afdeling)
5. juli 2001 *

I sag C-341/00 P,

Conseil national des professions de l'automobile (CNPA), Suresnes (Frankrig),

Fédération nationale des distributeurs, loueurs et réparateurs de matériels de bâtiments de travaux publics et de manutention (DLR), Joinville-le-Pont (Frankrig),

Auto Contrôle 31 SA, Toulouse (Frankrig),

Yam 31 SARL, Toulouse,

Roux SA, Saint-Denis-de-Saintonge (Frankrig),

Marc Foucher-Creteau, Paris (Frankrig),

Verdier distribution SARL, Juvignac (Frankrig),

ved avocat C. Bourgeon, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellanter,

* Processprog: fransk.

angående appel af kendelse afsagt den 12. juli 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-45/00, Conseil National des professions de l'automobile m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 2927), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved W. Wils, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne M. Wathelet, D.A.O. Edward (refererende dommer), P. Jann og L. Sévon,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 18. september 2000 har Conseil national des professions de l'automobile (herefter »CNPA«), Fédération nationale des distributeurs, loueurs et réparateurs de matériels de bâtiments-travaux publics et de manutention (herefter »DLR«) og fem medlemmer af disse sammenslutninger i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af den kendelse, som Retten i Første Instans afsagde den 12. juli 2000 i sag T-45/00, Conseil national des professions de l'automobile m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 2927, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten afviste deres søgsmål med påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 2790/1999 af 22. december 1999 om anvendelse af EF-traktatens artikel 81, stk. 3, på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis (EFT L 336, s. 21).

2 Forordning nr. 2790/1999 erklærer på visse betingelser artikel 81, stk. 1, EF uanvendelig på aftaler eller samordnet praksis mellem to eller flere virksomheder, der hvad aftalen angår virker inden for forskellige produktions- eller distributionsled, når disse aftaler eller denne praksis vedrører de betingelser, hvorpå parterne kan købe, sælge eller videresælge visse varer eller tjenester.

Retsforhandlinger for Retten

3 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. februar 2000 anlagde appellanterne i medfør af artikel 230, stk. 4, EF sag med påstand om annullation af forordning nr. 2790/1999.

4 Til støtte for påstanden gjorde appellanterne i det væsentlige gældende, at Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved at udstede denne forordning havde overtrådt dels artikel 83, stk. 1, EF, idet den ikke havde iagttaget de væsentlige formkrav for den høringsprocedure, der er fastlagt i bestemmelsen, dels artikel 81, stk. 1, EF, idet den væsentligt havde ændret traktatens konkurrenceregler.

5 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 5. april 2000 påstod Kommissionen sagen afvist i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement. Appellanterne afgav deres bemærkninger til denne formalitetsindsigelse den 18. maj 2000.

6 Ved den appellerede kendelse tog Retten formalitetsindsigelsen til følge og afviste således sagen.

7 Den 25. juli 2000 indleverede Confédération belge du commerce et de la réparation automobile et des secteurs connexes ASBL (herefter »Federauto«) i medfør af artikel 115 i Rettens procesreglement en begæring om intervention til Rettens Justitskontor.

8 Ved skrivelse af 26. juli 2000 meddelte Rettens justitssekretær Federauto, at begæringen om intervention ikke kunne tages til følge, eftersom Retten ved afsigelsen af den appellerede kendelse allerede havde afsluttet sagens behandling.

Den appellerede kendelse

9 Efter at Retten i den appellerede kendelses præmis 15 havde bemærket, at det følger af fast retspraksis, at fysiske eller juridiske personer i henhold til artikel 230, stk. 4, EF kan anlægge sag til prøvelse af enhver beslutning, som, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, berører dem umiddelbart og individuelt, og at afgørelsen af, hvorvidt der foreligger en forordning eller en beslutning, skal bero på, om den omhandlede retsakt er almengyldig eller ej, anførte den for det første i den appellerede kendelses præmis 17, at forordning nr. 2790/1999 er rettet til de virksomheder, der berøres af aftaler af vertikal karakter i almindelighed.

10 Retten fastslog derfor i den appellerede kendelses præmis 18, at den nævnte forordning i medfør af sin rækkevidde har karakter af en generel retsakt og ikke udgør en beslutning i artikel 249 EF's forstand.

11 Herefter undersøgte Retten, om appellanterne på trods af den almengyldige karakter af forordning nr. 2790/1999 ikke desto mindre kunne anses for at være umiddelbart og individuelt berørt af denne. I den henseende konstaterede Retten i den appellerede kendelses præmis 23, at den fritagelse, der er meddelt ved forordning nr. 2790/00, og som indebærer, at artikel 81, stk. 1, EF ikke kan finde anvendelse, og dermed heller ikke ugyldighedssanktionen i henhold til artikel 81, stk. 2, EF, berørte appellanterne på grund af deres objektive status som

erhvervsdrivende, der har indgået vertikale aftaler, på samme måde som alle andre erhvervsdrivende, der er part i sådanne aftaler.

12 Retten forkastede i samme præmis i den appellerede kendelse appellanternes argument, hvorefter disse skulle være individuelt berørt af forordning nr. 2790/1999 på grund af deres økonomiske afhængighedsforhold til store leverandører, idet den fastslog, at denne omstændighed ikke adskilte sagsøgerne fra alle andre erhvervsdrivende, da der, som appellanterne selv havde gjort gældende i stævningen, i Frankrig er »tusindvis af små og mellemstore virksomheder« og i Europa »titusindvis af [små og mellemstore virksomheder]«, der befinder sig i et sådant afhængighedsforhold.

13 Retten bemærkede i øvrigt i den appellerede kendelses præmis 24, at CNPA og DLR ikke havde påberåbt sig processuelle rettigheder eller egne interesser, som var forskellige fra deres medlemmers, og som var blevet berørt af forordning nr. 2790/1999.

Appellen

14 Appellanterne har i appelsagen nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede kendelse ophæves.

— Det fastslås, at spørgsmålet om, hvorvidt annullationssøgsmålet til prøvelse af forordning nr. 2790/1999 kan antages til realitetsbehandling, ikke kan adskilles fra realiteten, subsidiært, at appellanterne har en umiddelbar og individuel interesse i at anfægte lovligheden af forordningen.

— Det fastslås, at forordning nr. 2790/1999 tilsidesætter artikel 83, stk. 1, EF og artikel 81 EF, og at den følgelig skal annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger såvel i første instans som i appelinstansen.

15 Til støtte for appellen har appellanterne gjort tre anbringender gældende.

16 De har for det første gjort gældende, at den appellerede kendelse skal ophæves, fordi Retten har tilsidesat artikel 115, stk. 1, i dens eget procesreglement. I henhold til denne bestemmelse skal begæring om intervention fremsættes inden udløbet af en frist på tre måneder, som løber fra offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af meddelelsen om hovedsagens anlæg. Eftersom meddelelsen i det foreliggende tilfælde blev offentliggjort den 13. maj 2000, er den appellerede kendelse blevet afsagt inden udløbet af tremånedersfristen for eventuelle begæringer om intervention. Retten har således truffet sin

afgørelse for tidligt og har derfor ikke kunnet tage Federauto's begæring om intervention i betragtning.

17 For det andet har appellanterne anført, at de for Retten gjorde gældende, at forordning nr. 2790/1999 tilsidesætter artikel 83, stk. 1, EF og artikel 81, stk. 1, EF, og at Retten har begået en retlig fejl ved at anse dette anbringende for at være uden betydning for spørgsmålet om sagens antagelse til realitetsbehandling. Ifølge appellanterne kan en af Kommissionen vedtaget retsakt, som strider mod selve traktatens ordlyd, ikke undgå domstolskontrol.

18 For det tredje har appellanterne gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 230 EF.

19 Med dette anbringende har appellanterne principalt gjort gældende, at uanset at Kommissionen har betegnet den anfægtede retsakt som en forordning, og selv om retsakten måtte være almengyldig, kan den ikke have karakter af en forordning i artikel 81, stk. 3, EF's forstand, hvis den strider mod bestemmelserne i artikel 81 EF.

20 Appellanterne har subsidiært gjort gældende, at de i betragtning af det økonomiske afhængighedsforhold, som de befinder sig i, har en umiddelbar og individuel interesse i en annullation af forordning nr. 2790/1999. Det er i den forbindelse irrelevant, at der er andre virksomheder, som befinder sig i samme situation som appellanterne, idet disse lige så meget som appellanterne skiller sig ud i forhold til det overvældende flertal af virksomheder inden for Det Europæiske Fællesskab, som ikke er i denne særlige situation. Hertil kommer, at selv hvis man bortser fra det økonomiske afhængighedsforhold, som appellanterne befinder sig i, har de en retlig interesse i at anlægge sag til prøvelse af forordning nr. 2790/1999, da de er udsat for at blive ofre for særskilte og individuelle tilfælde af misbrug. Hvad særligt angår CNPA og DLR er det Kommissionens fuldstændige negligering af de bemærkninger, som de fremsatte på foranledning af offentliggørelsen af forordning nr. 2790/1999, der giver dem en selvstændig retlig interesse.

21 Kommissionen har nedlagt påstand om, at den appellerede kendelse stadfæstes, at samtlige de af appellanterne nedlagte påstande forkastes, og at appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne in solidum.

22 Ved processkrift indleveret til Domstolen den 9. november 2000 har Federauto indgivet begæring om intervention til støtte for de af appellanterne nedlagte påstande.

Domstolens bemærkninger

23 I henhold til artikel 119 i Domstolens procesreglement kan Domstolen, såfremt det er åbenbart, at appellen skal forkastes eller afvises, når som helst ved begrundet kendelse beslutte at forkaste eller afvise den.

Anbringendet om tilsidesættelse af artikel 230 EF

24 Til dette anbringende skal det for det første blot bemærkes, at Retten korrekt har anvendt Domstolens faste praksis, hvorefter kriteriet for sondringen mellem en forordning og en beslutning skal søges i, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ikke (jf. bl.a. kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28).

25 Retten har således ikke begået en retlig fejl ved at fastslå, at forordning nr. 2790/1999 i medfør af sin rækkevidde har karakter af en generel retsakt, idet den er rettet til de virksomheder, der berøres af aftaler af vertikal karakter, i almindelighed, og dermed ikke udgør en beslutning i artikel 249 EF's forstand.

26 For det andet bemærkes, at Retten korrekt har anvendt Domstolens faste praksis, hvorefter fysiske og juridiske personer kun vil kunne påstå, at de berøres individuelt, såfremt den omtvistede bestemmelse rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre (jf. bl.a. dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, på s. 414, org.ref.: Rec. s 197, på s. 223, og af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 20, samt kendelse af 26.10.2000, sag C-447/98 P, Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, Sml. I, s. 9097, præmis 65).

27 I den foreliggende sag berører forordning nr. 2790/1999 alene appellanterne på grund af deres objektive status som erhvervsdrivende, der har indgået vertikale aftaler.

28 For så vidt særligt angår spørgsmålet, om CNPA og DLR, som brancheorganisationer, der har fremsat bemærkninger på foranledning af offentliggørelsen af forordning nr. 2790/1999, har en selvstændig retlig interesse i et søgsmål, bemærkes blot, at de — som Retten har anført i den appellerede kendelses præmis 24 — ikke har påberåbt sig et sådant anbringende ved Retten, og at det derfor er åbenbart, at anbringendet må afvises.

29 Det fremgår nemlig af Domstolens praksis, at såfremt en part fik adgang til for første gang for Domstolen at fremføre et anbringende, der ikke var blevet

fremført for Retten, ville det være ensbetydende med at give parten adgang til at forelægge Domstolen — der har en begrænset kompetence i appelsager — en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen derfor kun kompetence til at tage stilling til Rettens bedømmelse af de anbringender, der er blevet behandlet for den (jf. bl.a. kendelse af 25.1.2001, sag C-111/99 P, Lech-Stahlwerke mod Kommissionen, Sml. I, s. 727, præmis 25).

30 Retten har således ikke begået en retlig fejl ved at fastslå, at appellanterne ikke er individuelt berørt af forordningen.

Anbringendet om, at Retten har begået en fejl med hensyn til betydningen af den påståede tilsidesættelse af artikel 83 EF og artikel 81 EF for spørgsmålet om sagens antagelse til realitetsbehandling

31 Til dette anbringende bemærkes blot, at det er med føje, at Retten har anset anbringendet om, at artikel 83, stk. 1, EF og artikel 81, stk. 1, EF er blevet tilsidesat ved udstedelsen af forordning 2790/1999, for at vedrøre sagens realitet og for ikke have nogen betydning for spørgsmålet om sagens antagelse til realitetsbehandling.

32 Det kriterium, som betinger realitetspåkendelse af sagsanlæg fra fysiske eller juridiske personer til prøvelse af en beslutning, som ikke er rettet til dem, af, at de er umiddelbart og individuelt berørt af beslutningen, jf. artikel 230, stk. 4, EF, er således en ufravigelig procesforudsætning, som Fællesskabets retsinstanser til enhver tid — selv af egen drift — kan efterprøve. Alvorligheden af det retsbrud, den pågældende institution foreholdes, vil under ingen omstændigheder kunne tillade, at traktatens udtrykkelige formalitetskrav ikke anvendes (jf. kendelse af

10.5.2001, sag C-345/00 P, FNAB m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 3811, præmis 39 og 40).

Anbringendet om tilsidesættelse af Rettens procesreglement

33 I medfør af artikel 11 i Rettens procesreglement kan Retten, såfremt det er åbenbart, at en sag skal afvises, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse. Ifølge procesreglementets artikel 114, stk. 4, kan Retten desuden træffe afgørelse om en formalitetsindsigelse, der er fremsat af en part, uden at indlede behandlingen af sagens realitet.

34 Artikel 37 i EF-statutten for Domstolen, der i medfør af statuttens artikel 46 finder tilsvarende anvendelse på rettergangsmåden ved Retten, bestemmer dels, at alle personer, der godtgør at have en berettiget interesse i afgørelsen af en for Domstolen indbragt retstvist, kan intervenere, dels, at påstande, der fremsættes i en begæring om intervention, kun kan gå ud på at understøtte en af parternes påstande.

35 Det følger desuden af artikel 116, stk. 3, i Rettens procesreglement, at intervenienten indtræder i sagen, som den foreligger ved hans intervention.

36 I tilfælde, hvor hovedsagen er af en sådan karakter, at den skal afvises, uden at der indledes en behandling af sagens realitet, kan det imidlertid ikke antages, at en tredjepart kan godtgøre at have en berettiget interesse i afgørelsen af retstvisten, eller at han med held kan intervenere til støtte for en af parternes påstande.

37 Det følger heraf, at der ikke er noget til hinder for, at Retten afslutter behandlingen af en sag ved at afvise denne, før en begæring om intervention er imødekommet, heller ikke selv om fristen for at indgive en sådan begæring endnu ikke er udløbet.

38 Retten har således ikke begået en retlig fejl i forbindelse med anvendelsen af dens procesreglement.

39 Det følger af det ovenfor anførte, at det i medfør af procesreglementets artikel 119 skal fastslås, at det er åbenbart, at appellen skal forkastes og afvises, uden at det er nødvendigt at træffe afgørelse om den begæring om intervention, der er indgivet af Federauto.

Sagens omkostninger

40 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanterne pålægges at betale sagens omkostninger, og da appellanterne har tabt sagen, pålægges det disse in solidum at betale sagens omkostninger.

41 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 6, som ifølge artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, er Domstolen, såfremt den finder det ufornødent at træffe afgørelse i sagen, frit stillet i sin afgørelse om sagsomkostningerne. Under sagens omstændigheder bør intervenienten Federauto bære sine egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Det er ufornødent at træffe afgørelse om begæringen om intervention.

3) Conseil national des professions de l'automobile (CNPA), Fédération nationale des distributeurs, loueurs et réparateurs de matériels de bâtiments-travaux publics et de manutention (DLR), Auto Contrôle 31 SA, Yam 31 SARL, Roux SA, Marc Foucher-Creteau og Verdier distribution SARL betaler in solidum sagens omkostninger.

4) Confédération belge du commerce et de la réparation automobile et des secteurs connexes ASBL (Federauto) bærer sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 5. juli 2001.

R. Grass — A. La Pergola

Justitssekretær — Formand for Femte Afdeling